

lagde Mærke til, at Pastor Gaardbo gik bort; og der var heller ingen, der fulgte ham.

Forinden Mads Vestrup begyndte at tale, stod han en Tid og saae ud over Forsamlingen. Han syntes stærkt bevæget. Hans højre Haand løftede sig flere Gange nervøst op til Brillerne, og i hans Ansigt med de grove Bondetræk skiftede Udtrykket uophørlig som Skyggespillet fra en urolig Aprilshimmel over en Pløjemark.

»Det var lige haardt nok at sige om mig, at jeg ophidser Folket mod Guds Kirke,« begyndte han paa sit ru jysk, som en stærk Forkølelse gjorde endnu mere grødet. »Jeg veed nu ikke bedre, end at jeg netop gaar rundt og leder efter Guds sande Menighed her i Landet; men den er ikke let at finde. Den sidder saa forsagt og gemmer sig som en gammel Morlille, der ikke tør vise sig, fordi Gadeungdommen ler af hende. For mange af jer Godtfolk, der her er samlede, vil detteher maaske lyde som underlig Tale. I veed maaske slet ikke, at ogsaa Satan har sin Kirke her paa Jorden, og den tager de fleste saa skammelig fejl af. Det er forresten just den samme, vi lige hørte om, den magtsyge Kirke, som alle Midler er lige gode, bare de bringer Anseelse og Myndighed i denne stakkels Verden, og det skal jeg nu fortælle jer en lille Historie om. — Se, det var dengang — I veed nok — da Vorherre van-